

בבית המשפט העליון

מ"ח 3406/09

בפני: כבוד השופטת מ' נאור

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד איתמר שיר

בשם המשיבה: עו"ד אפרת ברזילי

חקיקה שאוזכרה:

[חוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\], תשמ"ב-1982: סע' 153\(א\)](#)[חוק בתי המשפט \[נוסח משולב\], תשמ"ד-1984: סע' 31, 31\(א\), 31\(א\)\(1\), 31\(א\)\(2\), 31\(א\)\(4\)](#)[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 214, 345\(א\)\(1\), 345\(ב\)\(1\), 347\(ב\), 348\(ב\), 349, 415, 418, 499\(א\)\(2\)](#)

מיני-רציו:

* ככלל, לא יתיר בימ"ש לנאשם לחזור בו מהודייתו לאחר שנגזר דינו, אלא בנסיבות חריגות, וכך בוודאי בשלב הבקשה למשפט חוזר.

* בתי-משפט – משפט חוזר – עילות לקיומו

* דיון פלילי – הודאה – חזרה מהודאה

המבקש הורשע בבימ"ש המחוזי בביצוע עבירות מין בקטינה ובתיק נוסף שצורף על ידו, בגין ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, זיוף וקבלת דבר במרמה. על המבקש נגזרו 7 שנות מאסר, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלוננת. ערעור המבקש על הרשעתו ועל חומרת העונש נדחתה. עסקינן בבקשת המבקש למשפט חוזר.

בית המשפט העליון (השופט מ' נאור) דחה את הבקשה ופסק כי:

משפט חוזר הינו חריג ולא הכלל, והמקרה דנן איננו מקרה חריג. טעמי הבקשה למשפט חוזר אינם מעידים על פגם שנפל בהליכים בענייני המבקש, אלא בעיקר על אכזבתו מהעונש שנגזר עליו חרף הודאתו בהסדר טיעון. ואולם, לא יתקיים משפט חוזר רק משום שנאשם מתקשה להשלים עם הרשעתו, כל שכן עם עונשו.

אשר לאפשרות לחזור מהודיה במסגרת בקשה למשפט חוזר, לפי ס' 153(א) לחסד"פ והפסיקה, מקום בו הודה נאשם בעבירה, לאחר שבימ"ש הבהיר לו את משמעות הודאתו ואת התוצאות להן הוא צפוי בעקבותיה, תיוותר ההודאה על כנה. הסמכות להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, מכח ס' 153(א) תופעל רק במקרים חריגים בהם נמצא כי התקיים פסול בהודיה, אך אין הדבר ממין ענייני. נסיבות המקרה אינן מעוררות ספק ביחס לכנות הודאת המבקש במעשים המיניים שיוחסו לו. בנוסף, ככלל, לא יתיר בימ"ש לנאשם לחזור בו מהודייתו לאחר שנגזר דינו, אלא בנסיבות חריגות, ע"מ למנוע מצב בו הסכמת נאשמים להסדרי טיעון תהיה מותנית בחומרת העונש שיוטל עליהם, כך בוודאי בשלב הבקשה למשפט חוזר. משלא נפל כל פגם בהודאת המבקש, די בכך כדי לדחות את בקשתו למשפט חוזר ואין מקום להידרש לטענותיו לעניין חומר הראיות הגולמי נגדו. בוודאי שאין מקום להתייחס לראיות שהיו בתיק החקירה בעניין המבקש ועמדו בפני בימ"ש המחוזי, כאילו היו אלה ראיות חדשות לצורך ס' 31(א)(2) לחוק בתי המשפט. אף העילה מכוח ס' 31(א)(1) לחוק זה אינה רלוונטית, שכן המבקש לא הוכיח כי ראייה כלשהי מהראיות שהוצגו לבימ"ש היתה שקרית או מזויפת. גם טענות המבקש בדבר כשלים בייצוגו אינן מקימות עילה לקיום משפט חוזר.

לאור כל האמור, הבקשה אינה מגלה כל עילה למשפט חוזר. עיקר הטענות המועלות בה הן טענות ערעוריות במהותן שאין מקומן בבקשה למשפט חוזר. המנגנון של משפט חוזר הינו חריג המופעל במשורה ואין הצדקה להפעלתו.

החלטה

בקשה למשפט חוזר. המבקש הורשע בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בגין ביצוע עבירות מין בקטינה (תפ"ח 1144/05). בנוסף, הורשע המבקש על פי הודאתו בתיק נוסף שצורף על ידו (ת"פ 5099/05 בבית משפט השלום), בגין ביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, זיוף וקבלת דבר במרמה. בית המשפט המחוזי גזר על המבקש 7 שנות מאסר (בניכוי ימי מעצרו), 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ופיצוי למתלוננת בסך 5,000 ש"ח. ביום 4.9.2008, דחה בית משפט זה את ערעור המבקש הן בעניין הרשעתו והן בעניין חומרת העונש (ע"פ 3002/08) [פורסם בנבו].

כתב האישום וההליך בבית המשפט המחוזי

1. ביום 5.9.2005, הוגש כתב אישום כנגד המבקש ובו שלושה אישומים. במסגרת האישום הראשון יוחסו למבקש העבירות הבאות: ניסיון למעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לפי [סעיף 347\(ב\)](#) בנסיבות [סעיף 345\(א\)](#) לחוק [העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשה מגונה, לפי [סעיף 348\(ב\)](#) בנסיבות [סעיף 345\(ב\)](#) ו**סעיף 345(א)** לחוק העונשין; מעשה מגונה בפומבי, לפי [סעיף 349](#) לחוק העונשין. במסגרת האישום השני, יוחסה למבקש עבירה של פרסום והצגת תועבה, לפי [סעיף 3214בב](#) לחוק [העונשין](#). במסגרת האישום השלישי, יוחסו למבקש עבירות של מעשה מגונה בקטינה, לפי [סעיף 348\(ב\)](#) בנסיבות [סעיף 345\(ב\)](#) ו**סעיף 345(א)** לחוק [העונשין](#); ומעשה מגונה בפומבי, לפי [סעיף 349](#) לחוק העונשין. לא נעמוד על כל גלגולי ההליך. ביום 20.9.2007, הגיע המבקש להסדר טיעון עם המשיבה, לפיו נמחק האישום השלישי כולו ונמחקה העבירה של מעשה מגונה בפומבי במסגרת האישום הראשון. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש. המבקש הודה במיוחס לו בכתב האישום שתוקן לפי הסדר הטיעון (להלן: כתב האישום המתוקן). בנוסף, על פי בקשתו של המבקש, צורף להליך תיק אשר נדון בבית משפט השלום בתל אביב-יפו (ת"פ 5099/05), בו הואשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, לפי [סעיף 499\(א\)](#) לחוק [העונשין](#); זיוף, לפי [סעיף 418](#) לחוק העונשין; וקבלת דבר במרמה, לפי [סעיף 415](#) לחוק העונשין.

2. כתב האישום המתוקן כלל את שני האישומים שנותרו מכתב האישום המקורי ואישום נוסף אשר מקורו בכתב האישום שצירף המבקש להסדר הטיעון. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 27.8.2005, פגש המבקש בקטינה ילידת חודש אוגוסט 1999 ובשני אחיה, אשר שיחקו בגן ציבורי בבת ים. המבקש פיתה את הקטינים להתלוות אליו לרכב ישן, שם חשף בפני המתלוננת את איבר מינו וביקש ממנה לגעת בו. בהמשך, הוביל המבקש את המתלוננת ואחיה לביתו. את המתלוננת לקח לחדרו, שם הפשיטה מתחתונה, נגע באיבריה המוצנעים וניסה להחדיר את איבר מינו אל פיה. לבסוף, אונן בפני המתלוננת עד אשר בא על סיפוקו. במהלך האירועים שהתרחשו בחדר, דפק אחיה של המתלוננת בן ה-9 על דלת החדר וקרא לה, אלא שהמבקש סתם בחוזקה את פיה. עניינו של האישום השני בהחזקת תקליטורים המכילים תמונות המתארות קיום יחסי מין עם קטינים. בכתב האישום המצורף, נטען כי המבקש נהג לזייף אשורות עבודה בדרכוניהם של נתינים זרים ולפרסם מודעות בעיתונים לדוברי רוסית ברחבי העיר תל אביב, אשר בהן הובטחה לפונים הנפקת אשורות עבודה.

3. ביום 20.9.2007, הורשע המבקש על ידי בית המשפט המחוזי (השופטים ש' טימן, ת' שפירא ו-ש' ברוש) בכל המיוחס לו בכתב האישום המתוקן ובכתב האישום אשר צורף לו, בהתאם להודאתו במסגרת הסדר הטיעון. ביום 21.2.2008, לאחר שמיעת

הטיעונים לעונש ולאחר עיון בחוות דעת רפואית אודות מצבו של המבקש, תסקיר קורבן וחוות דעת בדבר מסוכנותו של המבקש – ניתן גזר הדין. בגזר דינו, תיאר בית המשפט את הטראומה הקשה שחוותה הקטינה ואת הצלקות הנפשיות החריפות שנתרו בה, בייחוד בהיותה בת למשפחה חרדית. בית המשפט ציין את חוות הדעת בעניין מסוכנותו של המבקש, ממנה נלמד כי האחרון סובל מפדופיליה "שיש בה סיכוי גבוה מאוד לרצדיביזם" וכי נשקפת ממנו רמת מסוכנות גבוהה. זאת, נוכח חוסר הבנתו את הסטייה ממנה הוא סובל ואת המסוכנות הגלומה בה, ונוכח הספק בדבר רצונו לרסן את עצמו. בית המשפט קבע כי מעשי המבקש הם חמורים ומקוממים, גם משום גילה הרך של הקטינה (שהייתה כבת 6 בעת האירועים) וגם בשל עוז הרוח והתכנון העולים ממעשיו של המבקש. בית המשפט התייחס גם לפגיעה שחוה אחיה של הקטינה, בשל רגשי האשם על כך שלא הצליח להצילה ולערער אורחות חייה של המשפחה כולה. לקולא, מנה בית המשפט בעיות נפשיות של המבקש, על רקע חוויה טראומטית בעברו ואת הודאתו של המבקש, גם אם באיחור, במסגרת הסדר הטיעון. על המבקש נגזרו כאמור 7 שנות מאסר בפועל, שנת מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

הערעור לבית משפט זה

4. בערעורו לבית משפט זה טען המבקש, בין היתר, כי הודאתו בכתב האישום המתוקן ובכתב האישום שצורף על ידו, ניתנה בשל ייצוג לקוי; העדר הבנה של משמעות ההודאה, בעיקר בשל קשיי שפה; אי ידיעתו כי הוא עתיד להיות מורשע בעבירה של ניסיון למעשה סדום; וכן, לאור הבנתו כי העונש הצפוי לו הינו שלוש עד ארבע שנות מאסר בלבד. עוד טען המבקש כי לדיון לא זומן מתורגמן ובית המשפט הסתפק בתרגום של אביו, מבלי לוודא שהמבקש הבין את אשר יוחס לו בהסדר הטיעון. לעניין התיק המצורף, המבקש טען כי צירוף התיק נעשה שלא על דעתו וכי סניגורו בבית המשפט המחוזי לא טרח להבהיר לבית המשפט כי חלקו באותה פרשה היה שולי. בית משפט זה (השופטים א' א' לוי, א' רובינשטיין ו-י' דנציגר) דחה את הערעור על שני חלקיו. בית המשפט דחה את הטענה כי המבקש אינו דובר עברית ועל כן לא הבין את הסדר הטיעון ממספר טעמים ובכללם: העובדה שעלה לישראל כתשע שנים לפני ביצוע העבירות, בהיותו בן 16; התבטאותו הרהוטה בעת חקירתו ובעת בדיקתו על ידי הוועדה הפסיכיאטרית המחוזית, מבלי שכלל עלה צורך במתורגמן; והימנעות ההגנה מלבקש זימון של מתורגמן במהלך המשפט. כך או כך, קבע בית המשפט, את פרטיו של הסדר הטיעון מסר הסניגור קודם כל לאבי המבקש ברוסית והאב הסביר לבנו את הסדר הטיעון בשפת אימו. עוד נקבע כי אין זה הגיוני שהאב יימנע מלשתף את בנו במלוא פרטיו של הסדר הטיעון, כפי שהובהרו לו על ידי הסניגור ברוסית, וכי מכל מקום, טענה ברוח זו כלל לא עלתה. הסניגור שייצג את המבקש בבית המשפט המחוזי

הודיע במכתב לסניגורו של המבקש בערעור, כי הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש ובית המשפט הניח כי את אותה התמונה הציג הסניגור גם בפני המבקש ואביו, שעה שתיאר בפניהם את הסדר הטיעון. זאת ועוד, עובר להרשעתו, פנה המבקש לבית המשפט באומרו: "אני מודה במיוחס לי בכתב האישום המתוקן". ומכאן, קבע בית המשפט, שבית המשפט המחוזי לא אמור היה לחשוד כי המבקש מודה במה שלא עשה או כי הלה לא הבין את היקף העבירות בהן הורשע או מהותן. עוד נקבע כי על פי ההלכה הנוהגת, בית המשפט ייעתר לבקשת נאשם לחזור בו מהודאתו, מקום בו נתעורר חשש ממשי כי הוא הודה שלא מרצונו או שהוא לא הבין את משמעות הודייתו. במבקש, כך קבע, לא התקיימה אף אחת מן החלופות האמורות ונראה כי הלה בחר בקו טיעון זה בעקבות אכזבתו מן העונש אשר הושת עליו. בית המשפט ציין כי כאשר המשיבה ביקשה להשית על המבקש עונש מאסר "דו ספרתי", לא נשמעה מחאה מפי המבקש או סניגורו, תחת זאת המבקש אמר כי הוא אינו יכול לסלוח לעצמו בגין מעשיו. באשר לעונש, נקבע כי עיקר החומרה נובעת מכך שהמעשים הקשים והמכוערים בוצעו בקטינה שהייתה ילדה ממש. בית המשפט ציין כי מעשי המבקש גרמו לשינוי ניכר בחיי הקטינה וכי עד אשר ימצא מזור לנזק הנפשי שהסבו לה מעשי המבקש – יחלוף זמן רב. אף שמדובר בתקופת מאסר לא קצרה כלל, לאור חומרת המעשים, הוחלט שלא להתערב בעונש. כך, מקל וחומר נוכח קיומו של אישום נוסף לאור התיק שצורף.

טענות המבקש בבקשה למשפט חוזר

5. עיון בבקשה מעלה כי בפי המבקש אין טענה לעניין הרשעתו בכתב האישום ב-ת"פ 5099/05 אשר צורף על ידו. לעניין העבירות שבכתב האישום המתוקן – המבקש משתית את בקשתו למשפט חוזר על שלוש מארבע עילות המצויות בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט). ראשית, המבקש טוען לקיומן של ראיות שמקורן בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיות אלה, היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובתו (סעיף 31(א)(1)). שנית, המבקש טוען לקיומן של עובדות וראיות אשר יש בהן כדי לשנות את תוצאת המשפט לטובתו (סעיף 31(א)(2)). שלישית, המבקש טוען כי נתעורר חשש של ממש כי בהרשעתו נגרם לו עיוות דין (סעיף 31(א)(4)). אפרט את טענותיו.

6. עיקר משקלה של הבקשה למשפט חוזר נעוץ בעילה של עיוות דין, לפי סעיף 31(א)(4), ועל כן אפתח בטענות הכרוכות בה. המבקש טוען כי כתב האישום המתוקן אינו תיאור אמיתי של האירוע וכי המשיבה נהגה שלא בתום לב. לטענתו, לא היה סיכוי להרשיע אותו בהעדר הסדר טיעון, בשל שלוש סיבות: סתירות בין עדויות

הנחקרים מעמידות בספק את התקיימות האירועים המיניים; החקירה לא בוצעה כהלכה והתביעה התעלמה מסתירות ומחוסרים מהותיים; גם אם כל העדויות יתקבלו "כאמת לאמיתה יתברר כי המבקש חף מפשע וכול שהואשם בו בשקר ובהזמה יסודו". לטענת המבקש, "הראיות בתיק מראות במפורש כי נרקמה עלילה איומה על המבקש". לצד טענות המבקש בעניין ליקויים בחקירתו ובהגשת כתב האישום נגדו, המבקש מדגיש את קשיי השפה אשר ליוו אותו לאורך החקירה ואחר כך במהלך המשפט. המבקש טוען כי גם לאביו עברית משובשת, כך שהאב לא יכול היה לסייע לו בהבנת הסדר הטיעון. עוד מוסיף וטוען המבקש לכשלים בייצוגו בערכאה הדיונית. המבקש מלין על כך שהסניגור ביקש מאביו להסביר לו את תוכנו של הסדר הטיעון. לטענת המבקש, האב הבין כי הסדר הטיעון כולל הסכמה לעונש של שלוש-ארבע שנות מאסר ומאחר שהבן ממילא כבר ישב כשנתיים וחצי במעצר, סבר האב כי "זה הרע במיעוטו" ועל כן שכנע את המבקש לחתום על ההסדר. האב הצהיר על כך ולבקשה זו צורפה בדיקת פוליגרף של האב, המאשרת כי כך הבין את פני הדברים. למעשה, המבקש טוען כי את שתיקתו בדיון בבית המשפט בעניין הטיעונים לעונש, לאחר שקיבל על עצמו את הסדר הטיעון, יש לייחס להבנתו הלקויה את השפה העברית, כמו גם להוראות שקיבל מאביו. המבקש טוען כי הסניגור סיכם את הסדר הטיעון עם אביו בלבד ולאחר מכן נסע האב לבית המעצר ושכנע אותו להיענות להסדר. המבקש מדגיש את הקוד התרבותי הנהוג בקרב בני עדתו – עולי אזרבייג'אן – בעניין כבוד האב והחובה לסור למרותו. כלשונו: "מה שאומר האב הוא קדוש". בפי המבקש טענות נוספות כנגד סניגורו בערכאה הדיונית. המבקש טוען כי הסניגור לא נפגש עימו לפני הדיון בבית המשפט בעניין ההסדר ולמעשה לא נפגש עימו כלל במהלך כחצי שנה קודם לחתימת ההסדר; הוא לא קיבל מידי סניגורו מסמכים מהותיים, כגון כתב האישום המקורי והמתוקן או תמלילים של עדויות; ולטענתו, הסניגור לא הביא ראיות לעניין העונש והסכים להארכות מעצר רבות באופן "תמוה".

7. באשר לעילה בדבר קיומן של עובדות או ראיות חדשות, טענת המבקש הינה כי הראיות אמנם היו מונחות בפני בית המשפט המחוזי, בתוך חומר החקירה שהיה בתיק, אלא שהן מעולם לא נבחנו על ידי בית המשפט. על כן, לטענתו: "העובדה כי בית המשפט קמא לא דן בראיות שהיו בתיק כמוה כי מעולם לא הונחו הראיות לפניו". לטענתו, גם בשלב הערעור לבית משפט זה, לא ניתן היה להעלות את אותן "ראיות חדשות", כיוון ש"הפרוצדורה בערעור פלילי מאפשרת לערער רק על דברים וראיות שהונחו בפני המוטב [המותב – מ.נ.] קמא". מאחר שהראיות כלל לא נדונו על ידי בית המשפט המחוזי, כך טוען המבקש, נמנע ממנו להביא את אותן ראיות בפני ערכאת הערעור והוא בחר לערער רק על הודאתו ועל חומרת העונש. המבקש שב וטוען כי הרשתתו הייתה מוטעית, כי נעשה לו עוול נוכח עלילת שווא שטפלו עליו ומבקש

להוכיח את חפותו על ידי בחינת הראיות מחדש בהוראת בית משפט זה. המבקש פורס בבקשתו את כלל הראיות שהיו בתיק ואת טענותיו לעניין ראיות אלה.

8. באשר לעילה בדבר קיומן של ראיות אשר מקורן בשקר או בזיוף, המבקש טוען כי ביום 27.8.2005 דודה של המתלוננת, אחיה ושוטר, באו לביתו (בהעדרו) ודרשו לערוך "חיפוש" בלא שהיה בידי השוטר צו חיפוש (להלן: החיפוש). השלושה סיירו בבית, ברשות האב, אשר לא התלווה אליהם. המבקש מייחס לחיפוש זה "חשש ממשי לזיהום הראיות" וטוען כי תמימותו של האב נוצלה, שכן אבי המבקש ואחותו שהו בבית אך לא נתבקשו להתלוות לחיפוש בקומה העליונה של הבית, כפי שנדרש, לטענתו, על פי חוק. המבקש מלין על כך שהמשיבה לא חקרה את השלושה בגין אירוע זה. לטענתו, אירוע החיפוש צריך להביא לפסילת כל ראיה שנלקחה מביתו של המבקש, שכן אין לדעת אם נשתלו בזירה זו חפצים או שניטלו ממנה חפצים. כך למשל, נטען כי בקומת חדרו של המבקש היה חדר כביסה עם בגדיו התחתונים של המבקש "שבנקל ניתן היה לקחת משם בגד עם זרע או שתן ולהפליל את המבקש". בעניין זה נטען כי חוקרת המשטרה ציינה ברוח מטעמה כי ישנן דוגמאות זרע של המבקש, אך זאת בטרם ביצוע בדיקת מעבדה לפריטים שנאספו על ידי המשטרה מבית המבקש, ביום 30.8.2005. המבקש מסיק מעובדות אלה כי ייתכן ו"החיפוש הלא פורמאלי" שנערך כמה ימים קודם לכן, הוביל לשיבוש זירת האירוע. לטענת המבקש, הראייה המפלילה העיקרית – חצאית המתלוננת ועליה כתמי DNA של המבקש – עלולה להיות מזויפת וראייה זו עמדה ביסוד הודאתו של המבקש בהסדר טיעון. ראייה נוספת בה תולה המבקש חשש ממשי מפני שקר והפללה, נעוצה בבדיקה גניקולוגית שבוצעה במתלוננת ובה נמצאו אדמומיות ושריטה באיבר מינה של המתלוננת. המבקש טוען כי מחקירת המתלוננת עלה כי אלו נגרמו משפשוף איבר מינה של המתלוננת על ידי אחותה הגדולה כאשר האחות רחצה אותה. המבקש רואה בכך תימוכין נוספים להשקפתו כי מדובר בניסיון הפללה כנגדו, ומלין על כך שחוקרת המשטרה לא חקרה את אחות המתלוננת ולא מצאה לנכון לראות במעשיה משום ניסיון להפללתו. עוד טוען המבקש כי במהלך חקירת המתלוננת, יצאה האחרונה לשוחח עם אימה מעת לעת וקיבלה ממנה הוראות מה לומר. הוא מלין על אי חקירת האם. גם לחוקרת המשטרה מייחס המבקש ניסיון להפלילו על ידי הנחיית המתלוננת מה לומר ושתילת אירועים שונים במוחה. המבקש מוסיף וטוען כי דודתם של המתלוננת ואחיה, אשר פגשה במבקש ובילדים לאחר שהלה החזירם לגינה, פעלה אף היא להפללתו ושיקרה בחקירתה כדי להתאים את המציאות "למה שנרקם במוחה".

עמדת היועץ המשפטי לממשלה

9. לטענת היועץ המשפטי לממשלה, בקשה זו אינה מגלה כל עילה לעריכת משפט חוזר. היועץ המשפטי לממשלה מציין כי המבקש הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון ומזכיר כי כל טענותיו בעניין כשלים בייצוגו בערכאה הדיונית ובעניין הבנתו הלקויה את הסדר הטיעון – נידונו בערעור ונדחו אחת לאחת. לגישתו, בהודאת המבקש לא נפל כל פגם. במסגרת הערעור נקבע כי אין כל חשש שהמבקש הודה שלא מרצונו החופשי או שהוא לא הבין את משמעות הודייתו וכי לא נתקיימה עילה להתיר למבקש לחזור בו מהודאתו במסגרת הסדר הטיעון. לטענת היועץ המשפטי לממשלה, אם כך נקבע בערעור, מקל וחומר שאין מקום לקבל את טענות המבקש בעניין פסלות ההודאה במסגרת בקשה למשפט חוזר. היועץ המשפטי לממשלה טוען כי טענות המבקש לעניין אי הבנתו את העונש וציפייתו לעונש אחר, מעידות על כך שבקשתו למשפט חוזר נובעת בעיקרה מאכזבתו נוכח העונש שנגזר עליו. לטענת היועץ המשפטי לממשלה, משלא נפל כל פגם בהודאת המבקש, די בכך כדי לדחות את בקשתו למשפט חוזר ואין להידרש לטענות לעניין חומר הראיות הגולמי. היועץ המשפטי לממשלה מוסיף וטוען כי טענות המבקש בתמיכה לגרסתו לפיה נרקמה כנגדו עלילת שווא – אינן מתיישבות עם טענותיו בערעור. המבקש טען בערעור כי עקב ייצוגו הלקוי טעה לחשוב שהוא מודה בביצוע עבירת מעשה מגונה בלבד, כשבפועל הודה גם בניסיון לאינוס קטינה. דברים אלה, כך נטען, אינם מתיישבים עם טענתו בבקשה זו כי לא ביצע שום עבירה. למעלה מן הצורך ולגוף העניין, היועץ המשפטי לממשלה טוען כי המבקש לא העלה בבקשתו אף טענה אשר בכוחה לקעקע את התשתית הראייתית כנגדו. כך, באשר חלק מן הטענות מתייחסות לקיומן של סתירות לכאורה ביחס להיבטים פריפריאליים של האישומים ובעוד טענות אחרות מבקשות לייחס הפללת שווא מכוונת, זדונית ושיטתית למתלוננת ולמכלול עדי המשיבה, ביניהם שוטר, מבלי שהובא על ידו כל מניע להפללה שכזו. לבסוף, היועץ המשפטי לממשלה מציין כי עם הגשת כתב האישום כנגד המבקש, ביקשה המשיבה את מעצרו עד תום ההליכים. בקשת המעצר נסמכה על תשתית ראייתית רחבה שכללה בין היתר את הודעות המתלוננת בפני חוקרת הילדים; תיעוד מצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאירוע; הודעות אחיה ואמה של המתלוננת; ואף הודעות אביו של המבקש בהן הודה האב כי ראה את בנו בקומת הגג של הבית בלוויית שלושה ילדים. אל מול אלה, נמנע המבקש להשיב על מרבית השאלות שהופנו אליו בחקירתו הראשונה ומסר הכחשה כללית בלבד בחקירתו השנייה. בית המשפט המחוזי הורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים וזאת בלא שהייתה מחלוקת לעניין קיומן של ראיות לכאורה כנגדו ([ב"ש 94247/05](#), מיום 5.1.2006). היועץ המשפטי לממשלה סבור כי עניין זה מחזק את המסקנה לפיה המבקש אינו דובר אמת בבקשתו למשפט חוזר.

הכרעה

10. הארכת בתיאור טענותיו של המבקש בתמיכה לבקשתו זו, למען הסר ספק כי טענותיו עמדו בפניי. ואולם, הבקשה אינה מגלה עילה לקיום משפט חוזר ודינה להידחות ([מ"ח 8390/08](#) מטילתי נ' מדינת ישראל, סעיף 14 להחלטה (פורסם בנבו), 19.3.2009)). עיקר טענותיו של המבקש נוגעות לשאלה האם יש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו. משניתנת תשובה שלילית לשאלה זו – אין מקום לדון בטענותיו בעניין חומר הראיות נגדו.

11. כידוע, משפט חוזר הינו החריג ולא הכלל. הוראת [סעיף 31 לחוק בתי המשפט](#) נועדה לאזן בין שני ערכים מרכזיים: מחד, תכלית חשיפת האמת והבטחת מכניזם דיוני ראוי לתיקון טעויות אשר הובילו להרשעת חף מפשע ומאידך, ערך הוודאות המשפטית וסופיות הדיון ([מ"ח 7929/96 כוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג' \(1\) 529, 559 \(1999\)](#)). המקרה דנן אינו ממין המקרים החריגים בהם נדרש להורות על משפט חוזר. יש להסכים לדברי היועץ המשפטי לממשלה, כי טעמי הבקשה למשפט חוזר אינם מעידים על פגם כלשהו אשר נפל בהליכים בענייני המבקש, אלא בעיקר על אכזבתו מן העונש שנגזר עליו חרף הודאתו בהסדר טיעון. ואולם, האיזון הראוי בין הערכים העומדים ביסוד ההוראה על עריכת משפט חוזר, מחייב כי לא יתקיים משפט חוזר אך ורק משום שנאשם מתקשה להשלים עם הרשעתו ([מ"ח 3633/08](#) אליטוביץ' נ' מדינת ישראל, סעיף 32 להחלטה (פורסם בנבו), 25.11.2008) (להלן: עניין אליטוביץ'), כל שכן, משום שנאשם מתקשה להשלים עם עונשו.

12. בעניין אליטוביץ' נדונה שאלת האפשרות לחזור מהודיה במסגרת בקשה למשפט חוזר. בהתאם ללשונו של [סעיף 153\(א\) לחוק סדר הדין הפלילי](#) [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) ובהתאם להלכה הפסוקה, נקבע כי מקום בו הודה נאשם בעבירה – לאחר שבית המשפט הבהיר לו את משמעות הודאתו ואת התוצאות להן הוא צפוי בעקבותיה – תיוותר ההודאה על כנה. עוד נקבע כי הסמכות להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, מכוח [סעיף 153\(א\) לחוק סדר הדין הפלילי](#), תופעל רק במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם נמצא כי התקיים פסול בהודיה, כתוצאה מפגם ברצונו החופשי של הנאשם או בהבנתו את משמעות ההודיה, או כאשר זו הושגה שלא כדיון, כך שיש הצדקה לפסילתה (ראו גם [מ"ח 6520/08](#) סגיר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 11.11.2008); [מ"ח 8115/07](#) פלוני נ' מדינת ישראל, סעיפים 17-22 להחלטה (פורסם בנבו), 16.4.2008)). נסיבות חריגות אלה, לא התקיימו במקרה דנן. טענות המבקש בעניין הודאתו נבחנו בערעור ונדחו. הטענה עליה מבסס המבקש את עיקר בקשתו, כי בני משפחתה של המתלוננת בחרו "לשתול" במוחה אירועים מיניים כה בוטים וקשים, רק כדי לטפול עלילת שווא על המבקש, אותו מעולם לא

פגשו עובר לאירועים נשוא כתב האישום – מופרכת ובלתי סבירה. בדומה לפסק הדין בערעור, שוכנעתי גם אני כי נסיבות המקרה דנן אינן מעוררות ספק ביחס לכנות הודאתו של המבקש במעשים המיניים אשר יוחסו לו. זאת ועוד, במסגרת שיקולי בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו, עליו ליתן את הדעת גם לעיתוי בו מתבקשת החזרה מההודאה. ככלל, לא יתיר בית המשפט לנאשם לחזור בו מהודייתו לאחר שנגזר דינו, אלא בנסיבות חריגות, וזאת על מנת למנוע מצב בו הסכמתם של נאשמים להסדרי טיעון תהיה מותנית בחומרת העונש שיוטל עליהם (עניין אליטוביץ', סעיף 34 להחלטה, לעיל). כך בוודאי בשלב הבקשה למשפט חוזר. משלא נפל כל פגם בהודאת המבקש, די בכך כדי לדחות את בקשתו למשפט חוזר ואין כל מקום להידרש לטענותיו לעניין חומר הראיות הגולמי נגדו (עניין אליטוביץ', סעיף 36 להחלטה, לעיל). בוודאי שאין מקום להתייחס לראיות שהיו בתיק החקירה בעניין המבקש ועמדו בפני בית המשפט המחוזי, כאילו היו אלה ראיות חדשות לצורך [סעיף 31\(א\)\(2\) לחוק בתי המשפט](#), כטענת המבקש. שקלא וטריא בדבר ראיות שהיו בתיק ובית המשפט לא התייחס אליהם – הוא מיותר. אף העילה מכוח [סעיף 31\(א\)\(1\) לחוק בתי המשפט](#) אינה רלוונטית – המבקש לא הוכיח כי ראייה כלשהי מהראיות שהוצגו לבית המשפט, הייתה שקרית או מזויפת, ולא ברור על מה מבסס המבקש את טענתו בעניין עילה זו. לא די באמירה שמעלה מבקש משפט חוזר כי ראייה פלונית שקרית או מזויפת היא, בלא שיעלה בידו לספק כל תמיכה או הסבר לכך ([מ"ח 7203/07](#) כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 לפסק הדין (פורסם בנבו), 30.6.2008).

13. גם טענות המבקש בדבר כשלים בייצוגו אינן מקימות עילה לקיום משפט חוזר. טענות המבקש לעניין הייצוג הן כלליות וגורפות ואין בהן כדי להצביע על כשל בייצוג המעורר חשש לעיוות דין ([מ"ח 4512/99 אייזן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ה\(1\) 357](#), 367-368 (1999)). לפי האמור בערעור, ממכתב שמיען הסניגור אשר ייצג את המבקש בבית המשפט המחוזי לסניגורו בערעור, עלה כי הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש ותמונה זו הוצגה גם לאבי המבקש. האב למד על פרטי ההסדר מסניגורו של המבקש ברוסית ואז הבהיר את פרטי ההסדר למבקש עצמו בשפת אימו. בכך יש משום מענה לא רק לטענות המבקש בעניין קשיי השפה, אלא גם לטענות בעניין כשלים בייצוג. מכתב זה לא צורף לבקשה המונחת לפנינו. גם התייחסות אחרת מצד הסניגור לא צורפה לבקשה, וזאת על אף טענות המבקש כלפיו. הימנעות זו מעלה את החשש שמא המחלף נובע מן האפשרות שדברי הסניגור יעמדו בסתירה לטענות המבקש ([מ"ח 3546/05](#) נימני נ' מדינת ישראל, סעיף 10 להחלטה (פורסם בנבו), 22.11.2005).

14. הבקשה שלפניי אינה מגלה כל עילה למשפט חוזר. עיקר הטענות המועלות בה הן טענות ערעוריות במהותן – טענות אשר אין מקומן בבקשה למשפט חוזר. המשפט

החוזר לא נועד להוות "ערעור חוזר". אין כל טעם להעלות שוב טענה שנדחתה בערעור, במסגרת בקשה למשפט חוזר. המנגנון של משפט חוזר הינו חריג המופעל במשורה ולא ראיתי הצדקה להפעלתו (עניין אליטוביץ', לעיל, סעיף 32).

סוף דבר

15. הבקשה נדחתה. המבקש ישא בהוצאות משפט בגובה 5,000 ש"ח.

מ' נאור 54678313-3406/09

ש ו פ ת

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 09034060_C01.doc אמ
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)